

Mijn hart moet weer gaan branden **(Lucas 24,32)**

*Liturgie zondagmorgen 28 april 2013
te Hardinxveld-Giessendam:*

Gezang 158 (als votum)

Vredegroet (1 Tim.1)

Liedboek 460:1,2,3

Gebed

Lezen: 1 Petrus 1:3-13

Psalm 66:3,7 (vs 7 schoollied 25/3)

Lezen: Lucas 24:13-35

Gezang 90:1,2

Tekst: Lucas 24:32

Verkondiging

Luisterlied: 'Herstel mijn eerste liefde (<http://www.youtube.com/watch?v=YLAe41CWs4s>)

Samenvatting van de wet + 10 wegwijzers

Gezang 119:1,2 (vs 1 schoollied 15/4)

Dankgebed en voorbeden

Gezang 108 (schoollied 22/4)

Inzameling van de gaven

Psalm 84:1

Zegen van God (1 Pt.5,10-11)

Psalm 84:6 (als 'amen': 'ja' ipv 'want')

[1]

Gemeente, dit is de eerste preek die ik hier sinds 10 maanden houd.

Het is nu 28 april 2013...

de laatste preek die ik hier hield was op 17 juni 2012.

En in die 10 maanden is er heel wat gebeurd.

Wat begon met een time-out liep uit op een totale geestelijke inzinking.

Overmand door angsten, en paniek.

Niet wéten wat je overkomt.

En ook niet meer weten waar je het zoeken moet.

Nou ja, ergens natuurlijk wel.

Waar zou je het anders moeten zoeken dan bij God?

Maar als je vervolgens helemaal niks meer van God merkt, wat dan?

Nu pas weet ik wat het is wanneer de mooiste woorden niet binnenkomen.
En overenthousiaste preken soms juist zorgen dat je afhaakt.
Omdat je er even helemaal niks mee kunt,
laat staan dat je er zelf enthousiast over wordt.
Dat is lang niet altijd een kwestie van onwil.
Soms zit je zó diep dat je het gewoon niet ervaren kúnt.

Soms ook is er gewoon teveel gebeurd.
Ben je er cynisch door geworden.
Allemaal mooi gezegd, maar ik zie het niet.

En dan moet God zelf er echt aan te pas komen om je hart te ontsluiten.
Om, zoals we zopas zongen, wonden te helen.
Om je weer te verkwikken, nieuwe energie te geven dus.
Zover te brengen dat je zegt: hè hè, nu word ik weer warm van binnen,
nu krijg ik weer kracht om te leven.
Dat gebeurt dan trouwens door datzélfdé Woord van God.
Waar je eerst niks mee kon, daar merk je nu weer dat dat Woord werkt.
Dat het wat met je doet.
Je hart begint weer te branden, terwijl je in de Bijbel leest.
Omdat Góds hart in die Bijbel voor je open gaat.

[2]

Dat zie je gebeuren bij die twee mannen in Lucas 24.
“Brandde ons hart niet toen onderweg de Bijbel voor ons open ging?”
Er is echt wat gebeurd, onderweg.
En er was ook wel heel wat voor nódig,
om hun hart nog te kunnen raken.
God zelf moest er aan te pas komen,
in de Persoon van Jezus.

Want Kleopas en zijn maat, ze geloofden er niet meer in.
Hoe enthousiast enkele vrouwen die Paasmorgen ook waren geweest.
Wat voor geweldige boodschap ze hen ook hadden gebracht:
"Jezus' lichaam ligt niet meer in het graf.
En weet je waarom niet?
Nee, dat wisten wij ook niet.
Maar ineens waren er een paar engelen, en die legden het ons uit.
Jezus leeft weer! Gaaf hè?" (vers 23)
Maar dat wilde er bij de discipelen niet in.

En al helemaal niet bij Kleopas en zijn maat.
Jezus leeft... ja tuurlijk...
Waarom hebben jullie Hem dan niet gezien?
Waarom hebben Petrus en Johannes Hem dan niet gezien?
Het graf is leeg, oké dat hebben zij ook geconstateerd.
Maar geen spoor van Jezus zelf.
Jullie willen het gewoon graag geloven, ja wie niet?
Maar wees nou even reëel,
Jezus is gestorven aan het kruis, dat weten we toch allemaal.
En als God had willen ingrijpen, had Hij het al lang gedaan natuurlijk.
Kom op, we zijn inmiddels drie dagen verder... (vers 21,24)

Merk je?
Het vuur in hun hart is uitgedoofd.
Ze geloven er niet meer in.
En daarom voegen ze ook de daad bij het woord.
Het heeft geen zin nog langer in Jeruzalem te blijven.
Kom, we gaan weer terug naar huis.
Ook fysiek nemen ze dus afstand van dat grote verhaal over Jezus.

Toch laat het hen niet los.
Terwijl ze met elke stap verder van Jeruzalem vandaan komen,

is hun hart nog steeds bij wat daar de afgelopen dagen is gebeurd.
Sjonge, hoe heeft het toch zó fout kunnen lopen met Jezus?
Wat een *woorden* sprak Hij...
een kracht dat daar van uit ging, niet te zuinig.
Zo anders dan ze van de Joodse leiders gewend waren.
En wat Hij allemaal wel niet *deed!*
Zieken werden genezen, zelfs op grote afstand.
Dode mensen werden weer tot leven gewekt, alsof ze alleen maar sliepen.
Diepe indruk maakte het.
Woorden vol gezag. Daden vol leven.
Een groot profeet is onder ons opgestaan, riep iedereen.
En: God heeft zich om zijn volk bekommerd! (Luc.7,16)

Alles zinderde van de spanning, de hoop: zou Hij?
Ja, voor Kleopas en zijn maat stond het vast: Hij is het, Hij gaat het doen,
nu wordt ons volk eindelijk gered, dat kan niet missen!
Hun harten brandden vol hoop.

Tót die ene dag.
Tót dat hele verschrikkelijke,
wat ze nooit voor mogelijk hadden gehouden.
De Redder van hun leven werd veroordeeld tot de dood.
De kracht van God werd opgehangen aan een kruis.
Groter kan de ontgoocheling niet zijn.
Hoe was dit in vredesnaam mogelijk?
Vanaf dat moment lag er een deken van somberheid over hen heen.
Waardoor zelfs de meest blijde boodschap niet meer binnenkwam.

En dit gaat niet alleen maar over deze twee mannen.
Want juist Lucas beschrijft, als enige, deze geschiedenis.
Hij die ook, aan het begin van zijn boek,
als enige zoveel blijde verwachting beschreef.

Weet u wel, Lucas 1 en 2, alle lofzangen rond Jezus' geboorte.

De engelenboodschap:

ik verkondig u grote blijdschap,

een Redder voor heel het volk!

Hoe hooggestemd kan het zijn, de vreugde leek niet meer te temmen.

Maar is het niet een zeepbel,

die vroeg of laat wel uit elkaar móest spatten?

Dit was toch ook te mooi om waar te zijn? (24,41)

Kijk, Luc.23, daar gaat die zogenaamde Redder van Israël naar het kruis.

Een grote volksmenigte gaat er achteraan,

evenals, vertelt juist ook weer Lucas, enkele vrouwen

die geen lófzangen over hem zingen, maar kláágzangen. (23,27)

Alsof Lucas ons ook als lezers bepaalt bij die prangende vraag:

gaat het zo niet altijd, vroeg of laat,

is zelfs dit grote verhaal niet stukgelopen op de werkelijkheid?

Ook als Jezus zelf langsij komt, wordt Hij niet herkend.

Maar, zoals dat gaat met gebeurtenissen die je verbijsterd achterlaten,
geen enkele moeite om hetzelfde verhaal dan nóg een keer te vertellen.

Al is het wel heel erg vreemd dat deze wandelaar er niks van weet.

Dit is toch het gesprek van de dag?

Waarom is hij niet compleet van slag, net als iedereen?

Nou, dat zou hij wel móeten zijn, in ieder geval.

Zoveel maken ze hem wel duidelijk.

Als je weet wat er deze dagen in Jeruzalem is gebeurd,

dan kun je niet anders dan somber zijn.

Mooie verhalen over een Jezus die leeft, je kunt ze niet meer horen.

En dus trek je de deur achter je dicht, en gaat naar huis.

[3]

Maar dan worden ze door deze wandelaar ruw wakker geschud.

Niet *Hij* is vreemd, maar *zij*!

Niet *Hij* is kennelijk niet goed op de hoogte, maar *zij*!

Zij weten nota bene haarfijn te vertellen wat er deze dagen is gebeurd.

Hij is uitgeleverd aan de heidenen

en bespot en mishandeld en bespuwd.

En nadat hij was gezeseld, is hij gedood,

maar inmiddels is het de derde dag sinds dit alles is gebeurd.

(vgl. 18,31-33)

Maar dat past toch exact bij wat over de messias in jullie bijbeltje staat?

Kijk, wij vinden de reactie van Jezus misschien wel erg hard.

Het klinkt haast als: stelletje sukkels, hoe dom kun je zijn!

Zo kennen we Jezus niet,

zo'n scherpe reactie – daar schrikken we van.

Maar als iemand diep in slaap is,

moet je doorgaans hard roepen om hem wakker te krijgen:

'Hé slaapkop, wakker worden!' (vgl. Ef.5,14)

Soms zeggen we wel eens van iemand:

er is een kanonskogel voor nodig om hem of haar wakker te krijgen.

Maar dat kan ook geestelijk het geval zijn.

Dat je zo somber bent geworden,

dat je zelfs van het meest stralende licht niet meer wakker wordt,

dat het mooiste nieuws niet meer binnenkomt.

Dan moet God echt met krachtige hand ingrijpen:

kijk dan, lees dan, het staat er toch, hoe traag van begrip kun je zijn?!

Deze Emmaüsgangers voelen zich niet beledigd, hoor.

Die haken niet af, nu deze voor hen onbekende man zo scherp reageert.

Sterker nog: kennelijk komt er juist zó een opening,

waardoor langzaam maar zeker hun hart weer gaat branden.

Let wel, dat gebeurt dus niet doordat ze Jezus zien.

Dat denken wij vaak: als we Jezus nu maar zien, dan geloven we wel.

Dat dachten deze mannen ook: het graf is leeg, oké, maar Jezus is door niemand gezien... dús! (vers 24)

Maar zo werkt het niet. (vgl. ook 1 Petr.1,8)

Als je niet gelooft wat er in de bijbel staat,

ga je ook niet geloven wanneer er iemand uit de dood opstaat (16,31),

ja dan kan Jezus zelf naast je lopen terwijl je Hem helemaal niet herkent.

Waarom niet?

Omdat onze Redder zo radicaal anders is dan wij hem zouden bedenken.

Moest de messias al dat lijden niet ondergaan? (24,26)

Nou nee, dat dacht ik niet, nee.

Een droom voor onze nieuwe koning...

oké, veel macht heeft die niet, dus dat beperkt onze droom behoorlijk.

Maar een droom voor een messias, een wereldverbeteraar...

daar verwachten we álles van: change, radicale verandering!

Een messiasfiguur, dat is juist iemand die wat aan dat lijden doet,

die de problemen voor ons oplost,

die met krachtige hand herstelt wat kapot is.

Maar zo'n redder zorgt er niet voor dat je hárt in brand komt te staan.

Dat niet maar 'het' verandert, maar jijzelf.

Dat je als herboren wordt.

Nee, het geheim dáárvan is: liefde.

Engelen kennen dat niet, hoe nieuwsgierig ze er ook naar zijn.

Nee, dit is echt iets tussen God en mens. (1 Petr.1,12; vgl. ook Hebr.2)

God die tot het uiterste gaat voor ons.

Die zichzelf opoffert in onze plaats.

En die er voor zorgt dat er nooit meer iets tussen Hem en ons inkomt.

Zelfs de dood niet.

Kijk, en dáárvan begint langzaam maar zeker iets te dagen
wanneer Jezus bij wijze van spreke de Bijbel leest met deze 2 mannen.
Ineens gaan die oude, overbekende woorden voor hen open.
Alsof ze een sleutel in handen krijgen die precies blijkt te passen.
Nu herkennen ze het overal.
Hoe kán het dat ze dit nooit eerder hebben gezien?
De enige messias die die naam waard is,
dat wil zeggen degene die door God zelf gezonden wordt...
die messias móet al ons lijden ondergaan,
zelfs tot de dood aan het kruis. (Fil.2)
Alleen zo kunnen onze zonden worden vergeven.
Kan het weer helemaal goed komen tussen God en ons.
En precies dat is wat God wil.
En dus, ja dus móet het zo, voor ons bestwil.

Misschien vraag je je af welke bijbelteksten Jezus heeft gebruikt.
Wisten we dat maar!
Toch kunnen we daar wel een idee van krijgen,
als we gaan lezen in het tweede boek wat Lucas schrijft,
het boek Handelingen.
Daar hoor je Petrus bijvoorbeeld op Pinksteren zeggen (Hand.2)
dat Jezus wel móest opstaan uit de dood, want... nou ja, lees Psalm 16.
En in een latere preek verwijst Petrus naar wat Mozes zegt:
er zal een profeet komen zoals ik,
maar met hem staat of valt of je bij God blijft horen (Hand.3).
En wanneer de Joodse leiders Petrus en Johannes ernstig bedreigen,
grijpt de gemeente naar woorden uit Psalm 2. (Hand.4)

Maar misschien wel het meest duidelijk is wat we lezen in Handelingen 8.
Daar gaat het ook over iemand die onderweg is,
vanuit Jeruzalem weer terug naar huis,
en dan komt er iemand anders langs, en die legt de Bijbel voor hem uit.

Dat is ook wel nodig ook, want de beste man begrijpt er niets van.
Nee, zegt hij, hoe zou dat ook kunnen als niemand mij uitleg geeft?
Het gaat dan om een gedeelte uit de profeten, Jesaja 53.
"Als een schaap werd hij naar de slacht geleid;
als een lam dat stil is bij zijn scheerder deed hij zijn mond niet open.
Hij werd vernederd en hem werd geen recht gedaan..."
Over wie gaat dit in vredesnaam, zo vraagt deze Ethiopiër aan Filippus.
Heeft de profeet het hier over zichzelf of over een ander?
En dan doet Filippus vervolgens precies hetzelfde
als wat Jezus deed bij de Emmaüsgangers:
hij laat zien hoe dit bijbelgedeelte over de messias gaat,
ja wat een goede boodschap dit is:
Jezus die weliswaar werd bespot door de mensen, werd uitgespuugd,
maar die dat deed voor ons welzijn.

En dan kijk je opeens compleet anders tegen zijn lijdensweg aan.
Je loopt er niet langer op stuk, maar ontdekt hierin jouw diepste geluk.
Iemand, niet minder dan Gods eigen Zoon, neemt jÓuw lijden op zich,
zózeer ga jij Hem aan het hart.
Hij liet zich gewillig afslachten, omdat jij de doodstraf had verdiend.
Door zijn wonden heelt Hij die van ons.
Wat een liefde, die werkelijk tot het uiterste gaat!

En kijk, ook het hart van deze Ethiopiër begint te branden,
terwijl Filippus zÓ met hem de Bijbel leest, en Jezus laat zien.
Bij de eerste de beste plaats waar water is, wil hij zich laten dopen.
Zich laten onderdompelen in de liefde van Jezus.
Al het kwaad van zich laten afspoelen,
om als herboren uit het water omhoog te komen,
en vol vreugde zijn weg door het leven te vervolgen.

[4]

Nou, dat is dan mooi voor hem, denk je misschien.

En dat is dan mooi voor die Emmaüsgangers.

Zij kwamen weer in vuur en vlam te staan door het evangelie.

Maar bij mij gebeurt dat dus niet.

Preken, vaak word ik er niet warm of koud van.

Bijbellezen, ik word er echt niet anders van.

Ik wil daar een paar dingen over zeggen.

Allereerst: neem je eigen gevoelens serieus.

Jezus laat deze mannen ook eerst vertellen wat hen dwarszit.

Dat is kennelijk belangrijk, wil de bijbelse boodschap binnenkomen.

Dat je volstrekt eerlijk bent over wat je voelt, waar je mee zit.

Dat niet even wegduwt, maar er juist eerlijk naar kijkt.

Vervolgens kun je je dan afvragen:

heeft dit bijbelgedeelte dat ik lees daar misschien iets over te zeggen?

Soms merk je dat je dat maar liever wegduwt, dat is te confronterend.

Maar juist dat is een signaal dat je iets belangrijks te pakken hebt.

Iets waar je wat mee moet.

Of liever: iets waarin God je graag verder wil helpen.

Zoals Jezus ook redelijk confronterend was richting de Emmaüsgangers.

Maar hun harten gingen juist daar wel weer door branden.

Een derde punt wat van belang is,

juist ook als je merkt dat de bijbelse boodschap ergens zeer doet:

wat is in dit gedeelte precies het evangelie, ofwel het goede nieuws?

Waar proef ik Gods genade, waar ontdek ik iets van de Here Jezus?

Want de hele Bijbel is vol van Hem.

Maar je ziet het niet altijd meteen.

Daar mag je dan ook om bidden: Heer, laat het me zien,

open Uw hart alstublieft voor mij!

Dus neem behalve je *moeite* ook je *verlangen* serieus.
Je verlangen naar God die je vergeeft, die je geneest, die je bevrijdt.
Jezus dringt zich namelijk niet op.
Dat zie je ook heel duidelijk in deze geschiedenis van Lucas 24.
Jezus doet dan op een gegeven moment alsof Hij verder wil gaan.
En Kleopas en zijn maat hadden dat kunnen laten gebeuren.
Dan hadden ze Jezus nooit herkend.
Was het vuur in hun hart wellicht toch weer gedoofd.
Maar zij nemen hun verlangen serieus.
En ze dringen er stérk bij Jezus op aan om niet verder te reizen.
"Blijf bij ons, alstublieft!"
Zo'n klemmend appel kan God niet weigeren.
Want Hij dringt zich niet aan je op,
maar wil intussen dolgraag dat jij verlangt naar meer,
en dat ook aan Hem vraagt.
En dan neemt God zelf de bedekking weg, zodat je Jezus ziet:
degene die jou het brood en daarmee het leven uitdeelt.

En dan nog één punt wat van belang is,
wanneer je nog niet de ervaring hebt
dat jouw hart gaat branden als je de Bijbel leest,
of luistert naar een preek:
wij hebben anderen nodig die met ons op lopen,
zoals Jezus hier, zoals Filippus bij die Ethiopiër.
Zeg maar gewoon: wij hebben elkáár nodig, als gemeente!
Bijna 5 jaar geleden begon ik mijn werk hier in Hardinxveld-Giessendam
met een intredepreek over Kolossenzen 3:16:
"Laat Christus' woorden in al hun rijkdom in u wonen..."
Dat zegt Paulus daar tegen de gemeente als geheel:
laten de woorden van Christus, over Christus,
laten de woorden van Gods genade dus, rondgaan in de gemeente.
Laat dat niet alleen iets zijn van de dominee in de preek,

of van de ouderling die een bezoekje aan u brengt.

Nee, Kolossenzen 3:16: "Onderricht en vermaan elkáár in alle wijsheid..."

Durf woorden van God te spreken tegen elkaar.

Nadat je eerst zorgvuldig geluisterd hebt waar die ander zit.

We hebben het allemaal zó nodig.

En waar soms een preek niet overkomt,

daar blijkt in een gesprek van man tot man het ineens te gebeuren,

dat je samen diep onder de indruk raakt van Gods genade,

en dat je beseft hoezeer God ook op jouw leven betrokken is,

genezend en bevrijdend.

[5]

Laten we dus werk maken van Gods Woord.

Er is genoeg verlangen naar meer, in de gemeente.

Genoeg ervaring ook dat je om zo te zeggen droog staat,

dat je hart bepaald niet meer brandt.

Ook in gesprekken rond de talstelling kwam dat terug.

Regelmatig was dat reden om helaas niet op tal te komen.

En soms speelde dat al heel wat jaren.

Maar hoe gaan we daar nu verder mee?

Zeggen we volgend jaar weer hetzelfde?

Blijven we zitten waar we zitten?

Ook in frustratie over wat is gepasseerd, bijvoorbeeld?

Laten we er echt mee aan de slag gaan, allemaal.

En het zoeken waar we het uiteindelijk alleen kunnen vinden:

in Gods Woord, in het evangelie van Jezus Christus.

Wat zou het gaaf zijn als ook uw en jouw hart weer/meer gaat branden.

Als we samen vol vuur raken vanwege Gods genade.

Aan Jezus zal het niet liggen.

Zijn Geest wil er voor zorgen dat de Bijbel echt een open boek wordt,
ook voor ons.

Ja, dat God zélf een open boek voor je wordt.

Zodat je van de ene verbazing in de andere valt.

Overspoeld wordt door Zijn liefde.

En zodoende pas echt gaat leven.

Verlangt u daar ook zo naar?

Amen.

Hardinxveld-Giessendam, Jan Meijer

12 april 2013